

Onze eerste keer.

Wat doe je als je theatersportmaatje je al heel lang twee keer per jaar uitnodigt voor de conventie? Dan zeg je de zoveelste keer gewoon ja!

Mijn initiele plan was om alleen te gaan i.h.k.v. quality me-time samen met God. Maar toen bleek dat mijn man in het buitenland zou moeten werken, nam ik onze 13 jarige zoon en 9-jarige dochter mee. Quality time met hen zou ook goed zijn!
Ik wist weinig van de CWN/CWJ maar ik vertrouwde op op de ervaring van mijn vriendin dat het fijn zou zijn en de kinderen een leuk programma zouden hebben.

Ik vond het enigszins spannend hoe zij en ik het zouden hebben. Met de Pinksterconferentie Opwekking zijn we inmiddels al een beetje bekend en ook bij de gezinsweekenden van de Herikon. Daarnaast ga ik al een paar jaar naar het theaterweekend van Carla Veldhuis, dus we zijn wel soortgelijke "samenkomsten/conferenties" gewend.
Maar wetende dat ik (te ?;-) makkelijk contact maak en mijn kinderen goed met nieuwe situaties om kunnen gaan, zou dat wel goed komen.

En dat kwam het!!

Wat hebben we het goed gehad met elkaar en de mensen die we ontmoet hebben. We hebben ons erg welkom gevoeld.

De lezingen waren deze keer wetenschappelijker dan anders en dat lukte mij niet altijd om het inhoudelijk goed te volgen maar de workshops waren leerzaam en prettig.

De viering met voorbeden en zegening zoals op zaterdagavond was nieuw voor mij maar erg mooi om eens mee te maken en extra prettig met Marjolijn de Waal. Zij bracht het zo duidelijk en rustig en alles duidelijk opbouwend tijdens de viering.

Omdat het nieuw was heb ik eerst de kat uit de boom gekeken en durfde ik de volgende middag "pas" een zegen te vragen voor ons gezin.

Ik bezocht de workshop "Aandacht voor de 'posities' hart, ziel en verstand", van Ronald Bremer.

We gingen aan de gang met het leren onderscheiden hoe je afzonderlijk? lief kunt hebben vanuit hart, ziel en verstand. We probeerden vanuit de ik-positie te kijken hoe het hart bv. naar een aandachtspunt in ons leven kijkt. Zo ook dus vanuit het verstand en de ziel bekeken.

Dat vond ik best ingewikkeld. Waarbij ik vooraf toch dacht dat het hart en de ziel vaak los lijken te staan van het verstand, bleek voor mij achteraf dat het toch telkens met elkaar in verbinding staat. Ronald Bremer begeleidde dit op een erg prettige (niet zweverige) manier.

De grootste zegen die ik ervaren heb, is dat mijn kinderen het zo goed deden; ze gingen enthousiast ("blij heen" zeggen ze hier in West Friesland :-)) naar hun programma en zij en wij hadden het goed met elkaar. Als ouder weet je nl. ook dat het anders kan; zeker met een 13-jarige. En wat hadden we heerlijk zonnig weer!! Twee flinke zegens ontvangen dus!

Irena Groot-Overeem uit Bovenkarspel.